Med all sannolikhet har Rhezelius läst runan 8 **þ** fel. Där torde ha stått **b**. Man vågar förmoda, att en **n**-runa har uteglömts mellan 9 **i** och det följande sk. Inskriften kan jämföras med de närbelägna U 533 och U 582, som ha liknande uttryck.

Huruvida detta fragment har hört tillsammans med något av de föregående, undandrager sig numera ett bedömande.

Estuna kyrka.

Då de två fragmenten U 575 framtogos ur kyrkans östra korfönster vid restaureringen 1929, upptäcktes inne i muren ytterligare ett fragment (se I. Schnells rapport till Riksantikvarien den 5 aug. 1930, ATA). Detta låg emellertid för långt in i muren för att då kunna uttagas. Man vet sålunda icke något om dess inskrift eller utseende. Tänkbart är naturligtvis, att det har utgjort en del av samma runsten som fragmenten U 575.

578. Eneby, Estuna sn.

Litteratur: B 250, L 620. J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 73; F. V. Radloff, Beskrifning öfver norra delen af Stockholms län 2 (1805), s. 134; UFT h. 2 (1872), s. 20; R. Dybeck, Runa (fol.) h. 5, 1872, s. 73.
Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 250).

Denna sten, som länge har varit försvunnen, stod enligt en bläckanteckning på träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* vid »Eneby Estuna sockn» (B 250 och L 620: »Eneby.»)[1]. Egendomligt nog är detta den enda uppgift om runstenen, som har bevarats till vår tid. Dybeck omtalar i uppsatsen »Roslagen» (*Runa*, fol. 1872), att Enebystenen »nu fåfängt sökes». Den har senare förgäves eftersökts 1936 och 1945. Stenen har tydligen utgjorts av ett kraftigt block. Höjden kan efter träsnittets skala beräknas vara omkring 1,85 m. och bredden omkring 1 m. Ristningen var tydligen redan vid Hadorphs besök skadad, och inskriften har uppenbarligen varit svårläst.

Inskrift (enligt B 250):

ri-... kinr · rs - - · sn iftiʀ · ribut bru - er · sain · kuþ · ialbi · hnntn · hans · uk · kiþfriþ · at · sun · s...
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

... *ræistu*(?) *stæin*(?) *æftiʀ* **ribut** *bróður sinn, Guð hialpi anda hans, ok Guðfrið at sun sinn.*

»... reste stenen efter ... sin broder **ribut**, Gud hjälpe hans ande, och Gudfrid efter sin son.»

Till läsningen: Av runan 3 återstod endast ett kort stycke av hst:s mitt. Därefter har ristningsytan varit skadad. Av runorna 10 och 11 funnos blott hst bevarade. 26 **u** stod tydligen i en flagring, vilken sannolikt har fördärvat följande runa (**þ**), som icke finnes antydd på träsnittet. 43 **n** har bst mycket lågt. Detta skulle kunna bero på att plats icke har funnits högre upp på grund av bst i den följande runan, 44 **n**. Det är emellertid icke sannolikt, att ristaren låter bst i en föregående runa rätta sin plats efter bst i en följande runa. Det omvända är det naturliga och vanliga. Man skulle därför kunna förmoda, att runan 43 har varit **o** och att Hadorph icke har observerat runans övre bst. Anmärkningsvärt är, att 45 **t** och 46 **n** ha svensk-

[1] Radloff uppger emellertid, att stenen står vid Öster-Eka, som ligger 1,5 km. S om Eneby. Han skriver: »Runsten vid öster Eka är oläslig och förmodligen densamma som i Bautil N. 250 sättes vid Enby.» Radloffs förmodan är oriktig. Den sten, som han syftar på, är en 2 m. hög bautasten, som står i Öster-Eka, 5 m. NNÖ om vägen Öster-Eka—Hummelbro. Det är detta misstag, som förklarar Dybecks uttalande i uppsatsen »Roslagen», att Enebystenen »på Radloffs tid ock var oläslig», se *Runa* (fol.), s. 73.

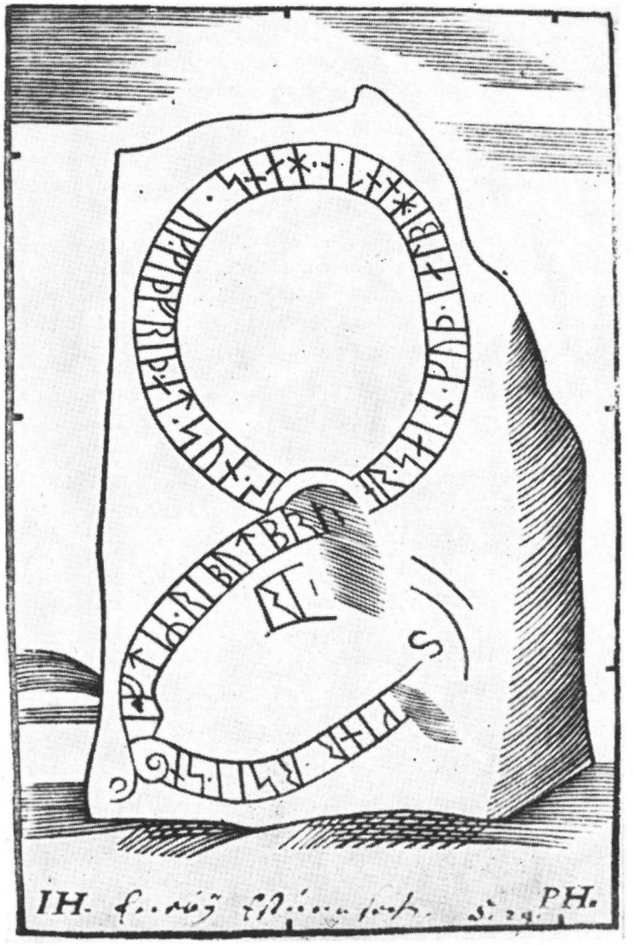

Fig. 308. U 578. Eneby, Estuna sn. Efter B 250.

norsk typ; övriga **t**-, **n**- och **a**-runor ha nämligen bst på båda sidor om hst. 46 **n** är givetvis fel för **a**. Runföljden 42—46 **hnntn** står där slingan svänger, vilket kan ha varit anledningen till felristningen.

Inskriften låter sig tyvärr numera ej tolkas i sin helhet. Den har sannolikt börjat med två namn, som ha burits av den dödes bröder. Vilka dessa namn ha varit, kan nu ej sägas. Likaså är det svårt att avgöra, vad den dödes namn har varit. Runföljden **ribut** ger intet begripligt namn, och då man numera endast har träsnittet att gå efter, torde det vara fruktlöst att dryfta de möjligheter, som denna, uppenbarligen osäkra, läsning skulle kunna ge anledning till.

Moderns namn skrives **kiþfriþ**. Säve tolkar (i *UFT*) namnet som »Gedfrid». Troligare är, att namnet *Guðfriðr* åsyftas, trots att man då måste räkna med att namnets andra runa har ristats — eller lästs — fel (**i** i st. f. **u**). I runföljden 8 **r** till 13 **n** väntar man *ræisa stæin* eller *ræistu stæin*. Förkortningen **sn** för **stain** är dock mycket egendomlig. Även skrivningen **sain** är påfallande, men den är icke enastående.

Anmärkningsvärt är slutligen, att uttrycket *Guð hialpi anda hans* icke står i inskriftens slut utan har inskjutits i dess mitt. Skrivningarna **ialbi** och **hnntn**, som visa osäkerhet beträffande **h**-ljudet, äro däremot i dessa trakter icke överraskande.